

DUŠIČKY

Blížil se konec října a čím vyšší bylo číslo v kalendáři, tím více ubývalo teplého sluníčka a na kraj se snášel déšť, mlha a vítr. Zkrátka právě „dušičkové počasí“. Ale u nás doma neměl nikdo moc času sledovat, co se děje za oknem, protože jsme měli opravdu plné ruce práce. Za pár dní totiž skutečně budou Dušičky a na ty je potřeba se pořádně připravit.

Dušičky je lidový název pro **Památku všech věrných zemřelých**, kterou si připomínáme **2. listopadu**. Je to den, kdy se církev modlí za zemřelé.

Tatínek vytáhl ze skříně značně ohmatanou krabici a Jonáš i Tobiáš zbystrili. To je přece krabice se starými alby! Pohodlně jsme se všichni usadili na gauč, maminka odešla od dřezu s nádobím a dokonce i malá Ráchel si přestala broukat, jakoby vycítila, že teď přijde něco výjimečného. A taky že ano. Tatínek opatrně otáčel listy s fotografiemi a vyprávěl nám o lidech, které jsme na nich viděli. Některé jsme znali, některé jsme nepoznávali, protože zkrátka vypadali úplně jinak než dnes. Byli mezi nimi také naši pradědečkové a prababičky, které jsme ani znát nemohli. Zemřeli totiž dříve, než jsme se narodili. Obrázky s jejich tvářemi tatínek opatrně vytáhl z fotografických růžků a řekl nám, že za dva dny si budeme všechny tyto lidi připomínat a budeme se modlit, aby se jejich duše dostaly do nebe. Maminka je poté umístila do naší domácí kapličky. Je to místo, kde se scházíme ke společné modlitbě. Tak je budeme mít stále na očích.

Následující den nám maminka prozradila, že vyrazíme na procházku na hřbitov, kde ozdobíme některý z hrobů. Vzali jsme si košík a cestou jsme trhali krásné listy, květiny a podzimní plody. „No jo, ale jaký hrob to má být, když naše prababičky a pradědečkové na našem hřbitově nejsou?“, ptal se zvědavý Jonáš. I na to maminka samozřejmě myslela. Našli jsme ten nejvíce zanedbaný a úplně opuštěný hrob a ten jsme celý ozdobili všemi těmi krásnými věcmi. „A zítra večer, v den, kdy si všechny zemřelé připomínáme“, řekla tajemně maminka, „sem půjdeme se zapálenými lucerničkami a rozzáříme hrob také pomocí světýlek.“ „Ale odkud vezmeme lucerničky, vždyť my žádné nemáme?“, ptali se kluci jeden přes druhého. Maminka se zatvářila šibalsky a kluci věděli, že už to má dávno promyšlené. Řekla jim však jen: „Hezky počkejte do zítřka.“

Památka se slaví od 10. století. Během tohoto dne či období je zvykem **navštívit hřbitov a rodinný hrob**, rozsvítit na něm svíčku a položit živé květiny. Má to symbolizovat víru ve věčný život a přesvědčení, že **život smrti nekončí**.

Když jsme ráno vstali, byla už na našem pracovním stole nachystána spousta zajímavých věcí. Zavařovací sklenice, nůžky, lepidla, zvláštní průsvitné papíry všech barev a mnoho dalších věcí. Snídani jsme měli v bříškách během chvílečky, dokonce i čištění zubů nám šlo rychleji, než kdy jindy, a už jsme seděli připravení u stolu. Připadali jsme si jako kouzelníci a vykouzlili jsme nádherné lucerničky. Umístili jsme do nich svíčky a pak už jsme se jen celý den těšili, až přijde večer.

Návod k vyrobení **lucerničky** jsme vložili na následující stranu!

Dočkali jsme se. Mše svatá rychle utekla a my jsme vyrazili se svítícími lucerničkami na cestu. **Zpívali jsme o světle** a mysleli jsme na všechny duše našich blízkých zemřelých, ale také na duše lidí z „našeho“ hrobečku. Modlitby jsou vlastně takovým světélkem, protože zemřelým pomáhají na cestě do nebe. Tak jako nám pomáhalo světlo lucerniček na cestě na hřbitov.

Hřbitov byl nádherně vyzdobený a osvětlený stovkami svíček. Měli jsme velikou radost, že lidé tolika modlitbami mohli pomoci všem těm duším zemřelých. Ještě celý týden jsme se každý večer dívali na fotografie v kapličce a za všechny duše jsme prosili.

Světlo, sviť mi, tam kde jsem

hudba a text: Franz Kett
český text: Eva Muroňová podle Franze Ketta

1. Světlo sviť mi tam, kde jsem, světlo sviť na ce-lou zem.

refrén

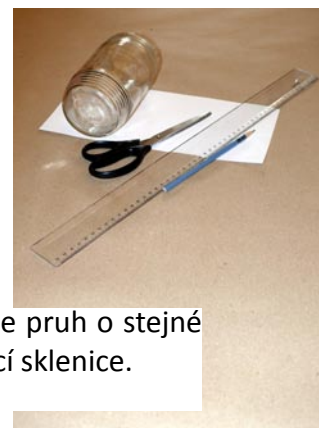
světlo, světlo, sviť mi tmou, ne - zha - sni a buď se mnou.

2. Světlo sviť mi tam, kam jdu, světlo sviť, ať nepadnu.
3. Světlo sviť mi celý den, světlo sviť nám všem lidem.
4. Světlo sviť mi celou noc, světlo sviť, když je tmy moc.

Návod na výrobu lucerničky

1) Na výrobu lucerničky budeme potřebovat: zavařovací sklenici, bílý karton A4, barevný průsvitný papír, lepidlo, nůžky, ulamovací nůž (řezačku), podložku na řezání, pravítko, tužku, čajovou svíčku, sirky.

2) Z bílého kartonu odstříhneme pruh o stejné výšce, jako je výška zavařovací sklenice.

3) Na vystřížený pruh papíru nakreslíme nebo narýsujeme křížky či jiné ornamenty a pomocí ulamovacího nožičku je na podložce vyřízneme.

4) Místa, která jsme vyřízli, podlepíme průsvitným barevným papírem.

5) Připravený pruh obtočíme kolem sklenice a pevně slepíme. Celý papírový obal je možné přichytit také přímo ke sklenici pomocí tavicí pistole, aby nesklouzával dolů.

6) Do sklenice vložíme hořící čajovou svíčku. Sklenici je možné držet přímo v ruce a nepálí.